

« Ἐνθάδε κίται ἄνθρωπος τῶν Χρηματιστηρίων,
ὅπου νηστεία πρῶτος τὸν ἔσται στὸν τάφον,
προκίψασα ἐξ ἀγορᾶς πεσόντων γεωγράφων.
Π.— Μὰ πρὶν τὰ φόντα σηκωθῶν τὸ ξύλο μου σηκῶν
κι' ἐπὶ τὸ περιθώριον τοῦ σβήκου οἱ τσακῶνα,
κι' ὄρεσ κι' ὄπισω κι' ἔμπροστὰ γεωγράφ' ἄρον ἄρον
τῶν πέντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καθῶς και τῶν τεσσαράν.

**Μισθῶν ἀποκοπαὶ
κι' ἄλλαι ἀνατροπαί.**

Α'

Ὡ κακὸ και δυστυχία !...
πάνε και τὰ Ἐπαρχεῖα
και πολὺν ἀκούω σάλον
κατσικοκληρῶν μεγάλων.

Ὡ κακὸ και τρακμῖα
κι' ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ ...
τώρα κι' ἡ Ἀστυνομία
θῆκαι Στρατιωτικῆ.

Πάνε, πέρασαν τὰ πρῶτα,
κάθε φίλος διεγράφη,
κι' Ἀστυνόμων τῶσων φῶτα
θ' ἀπομῖνουν εἰς τὸ ραφί.

Ὡχ ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια !
φοβερὸς τραγμὸς και βρότος ...
πάνε δῶρα και μπαξίσια
καθεμῆρας κυρᾶς Ἀρχόντως.

Τώρα κάθε σπιρουνάτος,
τὸ καμάρι κάθε ἔθρου,
θὰ προσφέρει πρὸς τὸ κράτος
ἰκουλούσεις Ἀστυνόμων.

Γιὰ κανίνα πλῖον χάρις,
ὅποιος θέλει ἄς γαθῆ,
τώρα πηξ Μπαϊρακτάρης,
σακαράκα και σπαθί.

Ἴτε τῶν Ἑλλήνων παιδεῖς
μὲ κλαυθμῶς και γογγυτῶν...
πετασκίδουν τοὺς λουριδεῖς
τῶν Ἀρειοπαγιδῶν,

Ποὺ τὰ ποῦρα τὰ εἰώδη
τῆς Ἀθάνας τσιγαρίζουν,
και στρωμένοι σταυροπόδι
τὰ Ταμεία φοβερίζουν.

Ἐνα σάρωτρο σαρῶνει
κάθε δῶρο και μπαξίσαι
κι' ὅσα εἶχε τὸ Κορόνι
'στὸ διπλάσιον αὐξήσει.

Πᾶν ταῦτά μὲ τὸ καλάθι,
ὄλων καιλαῖε τὸ κεμίρι...
τώρα πηξ καιθῆι; θὰ μάθη
πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπίρι.

Λευθερὰ γιὰ ἄλιγο πάψε
νὰ κτυπᾶς μὲ τὸ σπαθί,
και μισθοὺς Ἑλλήνων κλάψε
μὲ παράπονο βαθύ.

Β'

Ἄλλ' ὅμως μῖσα σ' ἄλα τί ἄκουσμα φρικτὸν !...
θὰ κλείσουν τὰ τεμῖνη και τῶν χαρτοπαικιδῶν.
Μὰ τῆς Ἑλθῆς τὴν νίκη ἐπίστευαν και τοῦτοι
νὰ ξαναγίσι σφόλι, τετράδα, μπαλαμουτι,
μὰ τῶρ ἀπελιπομῖνοι δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν
και δὸς του πηξ τὴν τοῦα τὴν πράσινη δαγκάνουν.

Κρίμα 'στοὺς τόσους κόπιος, κρίμα 'στὰ τόσα ζήτω,
κάθε χρυσὴ ἑλιπίς σας σὶὰ ὄνιρου ἤριτο.
Τὸ ἀνοιγμα τοῦ τζόγου ὁ Λόρδος ὁ φικτὸς
τὸ κάνει ὄπασιαν ἱερνῆς νυκτὸς,
κι' ὄποιος και μὴ πεντάρα 'στὰ ψέμματα ποντάρει
θὰ πίσω 'στοὺς εὐζῶνους και στὸν Μπαϊρακτάρη.

Γ'

Νάτος νάτος ὁ Τρικούσης μὲ τὰ κάτασπρα φακλά,
ἔχει χίριμα δεκατρία κι' ἔξη μάτις φλογόβλα.
Τὸ Κορόνι τῶχι κάνει καμετοῖς και λουρι
και μ' αὐτὸ σας μπαγαλαρώνει και μ' ἐκίνο σας βαρεῖ,
και μισθοὺς μικροὺς μεγάλους καταπίνει σὰν τὴν Λάμμα
κι' ἕνας κι' ἄλλος πατριώτης κμπτουριάζει σὰν τὴν μπάμμα.

Μέρα νύκτ' ἀμπαρωμῖνος Ἰσοζύγιον γυρίει
και στρατῶν οικονομίας κι' ἐλαττωσῖς μαγαριεῖ ...
νὰ και τοῦτο, νὰ κι' ἐκίνο, συγκινουῖται δλ' οἱ κλάδοι,
κάθ' ἑλθὰ θὰ στήψη τώρα γιὰ νὰ βγάλῃ ἄλιγο λάδι.
Σὶρ Τρικούση, θὰ μας ψήσῃ, σὶρ Μυλλόρδε, θὰ μὰς λῶσῃ...
τέλειωσὶ τὸ τίλος πάντων πρὶν μὲ τοῦτο μὰς τελειώσῃ.

Μὰ κι' ἐγὼ βασιτῶ βαρὺ
καμετοῖς και λουρι,
και βουὰ και κάρπουος πέρνω
κι' ὄποιον ἔβρω ἔμπροστὰ τὸν ἔθρνω.

Κὶ' εἰς κρησφύγετα εἰσῶδη,
— μὴ μὴ, δὺς δὺς —
και παντοῦ ἀναζητῶ
— τρεῖς και τὸ και τρεῖς και τὸ —
τὸν βλαστὸν τῆς Δημοητσάνας
— τρεῖς και τὸ λουρι τῆς μάννας. —

**Και ὄλιγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

* Ἐπὺν Παιδων τὴν Διπλάσιον και εἰς τὴν « Ἐθελῶδα »
πυλοῦνται σῶματα « Ρομοσῶ » μὲ τακτικὴν ἀράδα,
εἰς τὰ Γραρεῖα δι' αὐτὰ εὐρίσκονται ἀκίμη
ἀνελλιπειὰ κατὰ σειράν κι' οἱ πέντε μὰς οἱ τύπος,
ἄλλ' ὅμως και 'στὸ σπῆν μὰς πυλοῦνται δι' αὐτὰ
κι' ἄν θέλατε τὰ πέντε μ' ὄλιγα μετρητά.